

הטרור גדיה של שתי נשים

פרורות הירי קיפדו את חייהם של שניים. ראול דימיטרסקו, שאחז ב־נשק, והשוטר אברהם עיני, שנקרא על־ידי השכנים אל דירת המריבה.

שתי נשים — ויוויאן, אשתו של השוטר, טר, ואורנה, גרושתו של דימיטרסקו — נותרו בסיום הדרמה עם ילדיהם היתומים. כשסירבה הפסיכולוגית לקבל את ראול דימיטרסקו ביום הרביעי לטיפול, איבד האיש אחוז הטירוף את יכולת־השליטה של עצמו. הפסיכולוגית נקראה בדחיפות מול הדירה, וישבה במשך שעות רבות יחד עם שלושה פסיכולוגים של המישטר, טרה, שניסו להבין את מצבו הנפשי של האיש, שאיים על חיי גרושתו וילדיו. השוטרים ניסו להיעזר בכל אדם הי מקורב אל דימיטרסקו. אורנה ביקשה מ־השוטרים שיוציאו את גיטה, יהודה בן־צור. השוטרים איתרו אותו במקום עבר־יהודה, שהכיר את גיטה, הצליח לשכ־נע אותו שיוותר על הילדים וירשה להם לצאת מהדירה.

במשך שעות ארוכות הוא המשיך לשבת על המדרגות, לפני הדירה שבה ישבו השוטרים וטיכסו עצה. הוא ישב ללא נוע, מכוונס בתוך עצמו. ומילמל: "השוטר נהרג כי הוא הגיע מהר מדי לדירי. רה. ראול היה עדיין אחוז טירוף כשהוא ירה."

התקפיעים

חוזרים ונשנים

בית אחר בחולון ישרה ויוויאן עיני ומירה בבכי: "בכל פעם כי שאברהם חזר מדירה שאליה נקרא כדי להשלים בין בני־זוג מסוכסכים, הוא בירך על כך שחזר חי. ליוותה אותו תחושה שיום אחד ישיג אותו כדור מאקדה של בעל המומים".

אברהם עיני, אב לארבעה ילדים, שוחח עם אשתו על כך, שחרף העובדה שהוא מכיר היכול את רוב התושבים בחולון, אין הוא יכול לצפות כיצד יגיב אדם כשהוא אחוז טירוף. "פחדתי" מספרת ויוויאן, "אך לא היה מה לעשות. אברהם אהב את העבודה שלו במישטרה היה חוזר הביתה מאושר כשהצליח להשלים בין בני זוג".

אורנה נישאה לראול כשהוא עבד כנהג בחברת משאיות. הוא יצא לנסיעות ארוכות ושב הביתה כסופי השבוע. גוללו להם שני בנים, שאף העדרויותיו הממור

ויוויאן עיני נתמכת על־ידי שני קרובי־מישפחה ביציאה מביתה הקבורה, אחרי טקס קבורת בעלה. השוטר אברהם עיני, שנורה בעת מילוי תפקיד, השאיר אחריו ארבעה בנים.

אלמנת השומר

את אשתו, הוא היה בודד, ללא מי־שפחה בארץ ונהג לספר לחבריו בעבודה את הסיפורים שישבו את בני־לבל אתו.

"אין זה דבר יוצא־דופן כאשר בי־תיק התביעה לגירושין רשום שהאשה התלוננה על אלימות מצד בעלה", אומר עו־ד־הדין יצחק שנהב, שייצג את בני־הזוג דימיטרסקו ברבנות למתן הגט. "זכור לי", הוא סיפר, "שהצלחתי להקדים את מועד מתן הגט בחודשיים, כששיכנעתי

אורנה יורדת מדי־רת־התופת בחולון מלווה אותה לבית־שאביהם ראול, מת.

גרושת דימיטרסקו

אל ניי־דת־המישטרה גיטה, יהודה בן־צור, שאותה, שם ממתנינים לה שני בניה, אחרי

שב הביתה בכל יום, הדבר לא שיפר את מערכת היחסים בין בני־הזוג.

או אישפוז

או גט

אשתו ביקשה להתגרש, וראול הפי עיל עליה לחצים כדי למנוע זאת. אך בני־הזוג התגרשו בסופו של דבר. הוא היה טרוד במחשבה כיצד להחזיר אליו

שכות מהבית גרמו למתחים ביניהם, לעי־תים קרובות נטה להתפרץ ואף להכות אותה. בני־המישפחה לא הצליחו למנוע התקפיעים אלה של ראול, וביקשו עצה אצל אנשי־מקצוע. אורנה הגישה גם תלונה במישטרה, אך ביטלה אותה מאוחר יותר.

חוסר־השקט הנפשי של ראול גרם לכך שהוא הסתכך גם עם מעסיקיו בי־חברת המשאיות ופוטרו מהעבודה. כשהתי־קבל לעבודה בחניון דן בהררי־יוסף, הוא

כששמעו השכנים את צעקותיה ואת אימויו של ראול, הם הבינו שהפעם הדבר יותר רציני. ראול כבר לא היה בעלה של אורנה, והוא מצא בדירתה גבר אחר, שגרם לו לאחת מהתקפות הטירוף שלו. השכנים לא היססו וטילפנו למישטרה.

ניידת־סיוור של המישטרה הגיעה בשעה 5.10 אחרי־הצהריים. רבי־סמל אברהם עיני טיפל בחייו במאות מיקרים של סיכסוכי מישפחה. הוא הורה לשוטר השני להמתין בניידת ועלה לקומה הרביעית. הוא היה משוכנע שאחרי כמה מישפטי־הרגעה וניי־חומים הוא ישיכין שלום־בית.

עיני לא ראה כלל את האיש שהביא למותו. אחרי שצילצל בפעמון הדלת, נורה לעבר צו־ר יריות, מבעד לדלת. מבלי שהיא נפתחה כלל, אברהם עיני נפל מתבוסס בדמה.

הנהג, שנותר בניידת־הסיוור, הזעיק באלחוט זורה. שני חבלנים הגיעו לאקום ועימם שני אנשי המישמר. עוד אלה מטכסים עצה כיצד לנהוג. ראול יצא למירפסת בית־גרושתו כשהוא חגור חגור־קרב צה־לי והטיל לעברם רימוני־יד. הארי־בעה נפצעו.

באותו רגע היה ברור שעומד להתנהל קרב של ממש. כל מערך החרום של המישטרה הוזעק.

בין הראשונים שהגיעו למקום היה ניצב אברהם תורגמן, מפקד מישטרת מחוז תל־אביב. יתור מאוחר, כשהתברר שהתקרית עקובת־הדם מתפתחת לפרשה של ממשי, ושעשרות עיתונאים כבר צרו על תורגמן.

הגיעו למקום גם מפק־ל המישטרה, אריה איתבן, ושירה־פנים, הד"ר יוסף בורג. דקות אחדות אחרי שחולצה גופתו של עיני מהקומה הרביעית, הצליח תורגמן ליצור קשר ראשון עם הדירה. אורנה דימיטרסקו יצאה למירפסת ותורגמן מהר להתייצב מול הבית. קודם לכן הוא הוזהר על־ידי פקודיו: "אל תצא. הוא יירה בך".

אולם דימיטרסקו לא נראה במירפסת. השיחה התנהלה בצעקות, וניכר היה בי־אורנה שהיא נרגשת ביותר. היא סיפקה את הפרטים הראשונים, שאיפשרו אחר־כך לתורגמן לעשות את מעשה האומץ שלו. הוא מחזיק בי ובשני הילדים כבני־ערוכה, רוצה להרוג אותנו ולהתאבד. הוא מוכן לדבר רק עם גיטי, קח את מיספר הטלפון שלו".

המישטרה לא הצליחה למצוא את הגיטי, יהודה בן־צור. רק אחרי מאמצים גדולים אותר לבסוף בן־צור, והתקשר לדירה שבה התבצר ראול. השיחה בין השניים היתה מאיימת: "אני אהרוג אותם ואתאבד". הודיע ראול. הגיטי ביקש לשוחח עימו פנים אל פנים, וראול הסכים. תורגמן והפסיכולוגים המישטרתיים שי־הוזעקו למקום תיזרכו את בן־צור. ה־הוראות היו: לא לספר לדימיטרסקו ש־שוטר נהרג, כדי שלא להביא אותו למעשה של יאוש, ולהוציא את הילדים מהדירה בכל מחיר.

בעת שבו־צור היה בדירה, התקשר תור־גמן בטלפון ושוחח עם ראול דימיטרסקו. תורגמן ניסה להמעיט מערכה של הפרשה

בהכנת פעולת־הפריצה הסתמכו מתכ־נניה, בין השאר, על שתי עובדות:

● פעמיים באותו הערב הזמין דימיטרסקו קו הנצור אנשים לדירה — פעם היה זה גיטה של גרושתו ופעם מפקד מישטרת תל־אביב. הוא לא פתח עליהם באש והניח להם לצאת אחרי שיחה ממושכת.

● בשתי הפעמים הוא שלח את גרושתו, אורנה, לפתוח לבאים את הדלת. המתכננים ציפו שגם בפעם השלישית ינהג הבעל הנואש בצורה דומה.

לכן הסיכון, שלקח על עצמו ניצב תורג־מן, היה מחושב. הוא הסתמך על השוטרים שימשכו אותו, כמו גם את אורנה וגיטה, מפתח־הדירה ברגע שהדלת תיפתח — ואכן כך אירע.

צור

מבעד לדלת

הדרמה בת תשע השעות ברחוב בן־יהודה 14 בחולון התחילה בסיוסוך מישפחתי רגיל. שכני אירנה דימיטרסקו שמעו זעקות מדירתה ולא הופתעו. השכנים ידעו שעוד לפני שאורנה התי־גרשה מבעלה, ראול, היא היתה סופגת ממנו מכות. אך בדרך־כלל לא הגיבה בצעקות. כשהיה ראול, באחת מהתקפותי־הטירוף שלו, מכה באשתו, היא היתה מנסה להרגיע אותו במילות נועם, תוך שהיא מוחה את הדם הניגר ממנה ומנסה להתגבר על כאביה.

(המשך מעמוד 75)

נוספות. בתחילה עלו קולות־הירי מתוך ה־דירה הסגורה, שהאור בה כבה. אך גם אחרי שנפרץ התריס היו עוד יריות. מכיוון שהדירה היתה פרוצה לא יכולנו לדעת אם היריות הן בתוך הדירה או שהחל מירדף בחוף אחר דימיטרסקו.

לכסות את

כיתמי־הדם

רק אחרי מעשה כשראינו את גור־פתו של האיש מוטלת בתוך הדי־רה, הבנו שהוא נהרג בתוכה. עם סיום הפעולה פשטה בקרב העיתו־נאים והסקרנים הרבים, שעקבו אחריה מבי־חוץ, השמועה, כאילו נכנס ניצב אברהם תורגמן לדירה והרג במרידו את ראול. השערה זו התבססה, בין השאר, על כך ש־תורגמן החזיק בידו, כשעלה לדירה, בחבי־לה. "בטח יש לו שם נשק", אמרו מייד הצופים.

מניתוח־הפעולה עולה, שהשערה זו היא חסרת־שחר. תורגמן כלל לא נכנס לדירה. הוא אכן החזיק בידו חבליה — מחצלת מגולגלת, שבה כיסה את כתמי דם השוטר, שנהרג בחדר־המדרגות תשע שעות קודם לכן. דימיטרסקו לא ידע שהוא הרג שוטר, והיה חשש שאחרי ההשתלטות עליו, בדרך־החוצה, הוא עלול לראות את הסימנים, לה־בין מה קרה. לשלון אישים עוד כלי־נשק ולפגוע שוב בסובבים אותו.